

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Hierio. 14.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

rum tāquam luminaria quædam gradiuntur, simulatque in tenebris conspecti fuerint, aliorum oculos in se conuertentes. Quorum in numero cū ipse sis, cura vt possessionem tuam retineas.

Hierio. 14.

Veri ac synceri virtutis amatores, & dū in corpore viuunt, vrbes dirigunt: & eo deposito, amoris ac desiderij aculeum relinquunt. Quocirca & clara atque insignia eorum monumenta sunt, & in honore posterij, & perpetua memoria, idque merito: virtutem enim adepti sunt, quæ ita natura comparata est, vt mors eam minimè attingat. Quòd si de diuino numine eadem nobiscum fctires, futura gloria commemorata te ad virtutis amorem vehementius acuissem & erexissem.

Serapioni correctori. 15.

Nihil æquè tam apud homines amplū ac præclarum, quàm apud Deum splendidum & laude dignum aliquem reddere solet, vt ea quidem, quæ velit efficere possit, semper autem benigna atque humana, & velit, & faciat. Quoniam igitur potestas in imperio inest, cura vt humanitas ei admisceatur: quo deposito etiam magistratu, clarum ac celebrem te præbeas. Nam si iracundiæ indulgeas, ac potentia tua & autoritate abutaris, gloriam tuam extingues, atque immanitatis & feritatis opinionem referes. Etenim iis, qui peccant veniam impertire, diuina quædam res est: è vestigio autem eos implacabili animo excruciare, belluina & serpentina. Ecquis igitur omiffa diuini numinis imitatione animalibus humi serpentibus similem se præbere in animum induxerit? Nemo profectò: nisi qui & diuinum metum, & humanam existimationem atque gloriam parui pendit.

Maroni. 16.

Medicus Hippocrates incurabili mor-

ρεύονται ἅρα τῆς ἀρετῆς, ὡς ἂν φάσκηρες ἐξαίφνης ἐν σιότητι φαίνονται, καὶ ὀπιστρέφοντες, πρὸς ἑαυτοὺς τῆς ἀλλοτρίων τὰς ὀφείας. εἰς τοῖνυν αὐτῶν τυγχάνων, ἔχῃ τὸ κτήματος.

Ιερῆ. 14.

Οἱ γνήσιοι τῆς ἀρετῆς ἐρασταί, καὶ ζῶντες ἐν σώματι, ὀρθῶς τὰς πόλεις, καὶ ἀποθέμενοι τὸ πρῶτον, ἐξ ἡμετέρας κεντρῶν τῆς πόδης. ποιῶντο ὀπίσθηται μὲν αὐτῶν οἱ πόδοι, ἐν τῇ δὲ τὰ γεννηθῆναι, διηγεῖται δὲ ἡ μνήμη δικαίως. ἀρετὴν γὰρ ἐκτίσαντο, ἧς ὁ πέφυκεν ἀπὸ τῆς τελευτῆς, εἰ δὲ καὶ ὁμογενῶν ἡμῶν ἐτύχωντες ἐν τῇ περὶ τῆς θεῆς δόξης τῆς μελλούσης δόξης μνημονεύσας, ἐπέρασσε ἂν σε πλέον πρὸς τὸν τῆς ἀρετῆς ἔρωτα.

Σεραπίωνι κորρίκτορι. 15.

Οὐδὲν ἔγωγε καὶ παρὰ ἀνθρώποις ἐνδοξον, καὶ παρὰ θεῶν εὐδόκιμον οἶδε ποιεῖν, ὡς τὸ δυνάσασθαι μὲν ἂ ἐβλεπταί, ὡς δὲ φιλάνθρωπα καὶ βούλεσθαι καὶ πράττειν. οὐκοῦν ἐπειδὴ τὸ δυνάσασθαι ἐν τῇ ἀρχῇ, παρρησίᾳ τὸ φιλάνθρωπον τὸ πρῶτον κινῶν, ἵνα καὶ μετὰ ταῦτα ἀρχὴ αἰδοῖται γενέσθαι. εἰ δὲ θυμῷ χεῖρισται, καὶ τῇ ἐξουσίᾳ ἀποχρησθῆναι, σβέσσει μὲν τὸ σαυτοῦ κλέος, θηρωδίας δὲ δόξαν ἀποτίσσει. τὸ μὲν γὰρ συγγνώμης ἀξιοῦ τοὺς πλάοντας θεῶν. τὸ δὲ παρὰ πόδας ἀπαραιτήτως κολάζειν, θηροπρεπὲς καὶ ὀφιδόδες. τίς τοιαυτοῦ παρεῖς τὸ μνημονεύσασθαι τὸ θεῶν τοῖς χαμῶν ἔρπουσιν ἐξομοιωθῆναι βουληθῆναι, ἔδξαι πλὴν εἰ μή τις καὶ τοῦ θεοῦ φόβου καὶ τῆς ἀνθρώπων δόξης καταφρονήσειεν.

Μάρωνι. 15.

Ὁ μὲν ἰατρικὸς ἰσχυρῶς παρῆ-
158